

Twée kwartjes

Dat gevoel alsof er een enorme hommél in je lichaam rondbromt. Ken je dat? Dat gevoel van opwinding, de wetenschap dat er iets aanstaande is waar je verdraaid veel zin in hebt. Ken je dat gevoel? Maar dan dus wel zo veel zin dat je er bijna niet van kan slapen, de afsluitkraan van de adrenaline-pomp lijkt defect. Dat gevoel, die hommél dus. Ik ken dat gevoel, ken jij het ook?

In de linnenkast. Daar werden steevast de kadootjes verstopt. Vroeger thuis. Snoep zat altijd in de fonduepan boven op het hoogste keukenkastje maar kado's lagen of links achter die geblokte slaapzak of anders rechts tussen de ouwe theedoeken. Een abc-tje dus. Als mams en paps dan even weg waren of anderzijds afwezig, dan werd het keukentrapje uit de meterkast geplukt en kon het grote gesnuffel plaats vinden. Tot die ene keer ging alles goed.

Al wat ouder was ik. En dus slimmer ook. In plaats van een ellenlange waslijst aan kadootjes had ik dat jaar slechts 1 kado op mijn verlanglijstje gezet. Een skelter! Dan zou ik immers zeker weten dat ik die zou krijgen! Maar twee dagen voor mijn achtste stortte mijn wereld in. Ik vond een klein en eigenlijk behoorlijk lullig doosje Lego. Het was nog niet eens ingepakt!

Die nacht sliep ik niet. De hommél was een vieze, donkerblauwe bromvlieg geworden. Ik was er echt goed ziek van. Een heel jaar naar de kloten! Want je leeft immers een jaar om weer jarig te worden en iets gruwelijks moois te krijgen. Paps en mams kon ik natuurlijk niets laten weten, dan was mijn geheim, of eigenlijk, hun geheim weg. Wat een moeite kostte dat zeg.

Lijkbleek. Cowboyhoed op, plastic revolver op de heup, skai-
lederen westernvestje. En een spierwit bekkie. Blauwe
randen, dikke wallen. Rode ogen van het huilen. Zo begon
mijn 8^e verjaardag. Mams dacht dat ik ziek aan het worden
was. Dat ik het al was, wist zij niet. Ziek van ellende
welteverstaan.

Het doosje Lego was nu ingepakt. Het papier belandde in
flarden op het goedkope vinyl naast de ook al niet te dure
salontafel van nep-natuursteen. Wat ik mompelde weet ik
niet meer maar het zal wel iets van "leuk zeg" zijn geweest.
De bromvlieg in mijn maag klom langzaam door mijn
slokdarm omhoog, op weg naar buiten. In zijn kielzog een
zure smurrie met zich meezeulend. Ik werd alsmaar zieker.

"Maar we hebben nog iets", riep mama opeens! "We
hebben iets wat nooit achter de slaapzak past", vervolgde
papa laconiek. Ik slikte de eerste golf van zuur net op tijd
terug, de versnelling was al aangezet en mijn middenrif bleef
halverwege hangen na die laatste opmerking. Twee kwartjes
vielen er op dat moment. Fuk nooit met paps en mams én
een hommelmel kan nooit zomaar een bromvlieg worden!

Morgen ga ik vissen. En ik heb een hommelmel in mijn buik. Ik
ken het beestje al wat jaartjes en ik mag hem wel. Als hij
gaat zoemen dan weet ik dat ik iets ga doen waar ik zin in
heb. Heel erg veel zin dus. Veel slapen zal ik niet vannacht
want ik ga vissen. En dat vind ik nou leuk.